

משנה לשאלה מס' 1:

(1) אבשרואל התביעה של צד יטוי :

מא אדחן אור אבשרואל התביעה של צד יטוי קיפן השניא קקנוו הרתול, ורתול יס אקצר
הלא הוציחה-כתקנה לזה התקחן לחוד - לכאוי אפתיג ססויג זפתים.
נבו לכבוג דהזנה, יש אצמוצ דצחילוג השל שמצבד התק וחססחה, ככאש צרעש אולו מסגלג
בן מרג ציט לכאויג הוצרים ואינטרוסיו הסומצום הסמחה אפס-כאש מלג צני ז' הלא
מפן ממחיל ורתול אצירה עצשווית, קיובוס ואלגלג עזיס החיסוי, מרע אצון מאוי אס התמצילוג
שה זנה זו מחילה א צורה סיסויס מקויים בעצמ, לכאוי כיוון שיתצ אס עצוב ציחילוג
נכאוי אס אולמט שליוי התמכסא דהקסוג מחדק התמחון של יוציים שיעזיים (כשלתאני
להתמש באירעון בן).

א רקצ עלי, פיתחה הפסחה צ' שיש אצמוצ דהא (הנוסל אנה למחיה מרתוק).

1. גרתול - יש אהוכיה כי הוציחה עצמג קרעל סל של מקויילג ויצרתיילג דהקעל עלי,
קקע דסס' ויטמן כי הפחשה אנה אצירה חשנית, אפס אל נמקוס מלחשק, אל
אכוג הוצירה, אלא נפרש כי הוצירה לא גחיה מוצקת אלס מקויילג כציה 1936. וזה אס
לכאוי הסח דק, כי אס ציחיל אולמטיס דסיסיס יחד מחבש זיל אהקנוו העזר צ' מצינו
זס דסס' קמחון. א ס - האירעון שחידה צד יטוי מחוס אל מקדים אמיגיים, אף יגן
אפאס וחד, אפסג התקדים לכאוי אירוע אחס חבש - יכאוי אצמוצ דצחילוג התקויילג.
הצקה, כמאזרי, אלא מקנה הנה-אולס מחדה אפר יטוי יול אהכיה צדל התקדים מוצקת
מקויילגה שלצר אירעון מששש - וכל אהרוס אל הנה כהוחתג התקויילג. מלש של
יול אסרון כי הפוסג אירועים לא מוצל אהנה מן הצדציה שלין מקויילג-סס' מפסל
הפוס, אף אס צודי דהפסל של מפסל השס קשמים באירועים אנהו כאן צד יטוי הולס
שמקדש אהוכיה שלצירתי-אלס מחוססג א מקדים שיש אצמח השנה לכאוי יוצרים-ש מקויילג
(כל סס' או אסחוס, אצוקה השטן, יש מן האמג, וכל נפח כי הלא יולס ממחול של הוציר
אמחמיט, יול יול אפסחה א אירועים אמחמיס אצין צנה דהלה דיצירתיול).

2. אצטין השקלה התמן והמשלג כסס' interlego קקצי כי אין צ דהשקעג מסחמיילג אכססמ
אלס מוסח צד אצטין התקויילג. מאוי אצין כוכסס' קמחון השל איקל ק מחסס
א המשלג שפושע, אולס אצ הולס מצין כי אין דו צו. ק' מאלגה השטה
האמחמיטא מסס' Feist. ✓

3. א צד צד קקעל כי אין הנהעל רעיונל, גהליכוס ושטג קצנע וכו'.

דמקרה לז - אין התפודר ברעיון קלדז אלס אנו מקדשם אהנן א התפודר

לכא זיבו ביטוי דחזינה. העיון חסא רחק זמר מצורה הביטוי הספיריטי.

כמו כן יש לשקול את בוקרטינה האומד-קפסא מאור קנר יקדע כי יש אצור משקל
ויש אהתחשד דה-כט להמאטריה צרה יגור במקרה זה לא מפרד דמאטריה צרה, ואף
לא נראה כי קיימת מעט צורה בטווי ארעין (אצגיי העיון חסא אינורחם מלעזים דמתן
לא מאמאויס, סוג של איחנה, לאף אם נצטמצם לאינורחם ביוס החתמה הרי. ויש אאפי אינורחם שפאלה).
4. קנול-קיימא בחוך פחילג קידוע דחם ליצורה דמאטיג. המקרה זה-רבו שמוסג לרלמן,
מפורד בצורה ספרוטג, אף לא אפ קיצורה ספרוטג. אגוד פחילג הקידוע-דססא
Interleg נקדע כי אביטוי נרעלג "חצוג ממשג". אפ אם מצוד דהטוי דלעס ייגמ דה
'אמוז דבדישה' במקרה זה אין ספק שישע קידוע-המדתן הוצלה אל הכתב, קי שאין צורך
לדחון שאלה זו. ✓

5. נאזרו דתימא דמקורילג יש לקחון גחג איצו קטאורה גמסה היצורה דססא מאור קנר
נקדע כי מצודה דרשימה דחיק (ס צס דא) שמפולג צוזמאל ספצופילג, ויש אפיל
רשימה זו דהחצרה. אפי הוצרה החיק-מצוד היצורה ספרוטג, יש אפיל אג
התעם "כאלג" קי שמפוד דרשימה פמחה. אפ קססא ערה קנר יקדע הורחקה א
הרצאלו ל המרצה הימה א סיווג סצורה ספרוטג.

6. נאזר דתימא שאלוג אזוי, אצגיי יש לעשג אינורחם ולקדוע רפוס רפויי אג הוצרה א נוסח של
מקחן, אפ אם יש קו יצורתיג ומקורילג, ופם אם חושך דז למ ומואל? זו שאלה של
מפילג משפילג, ראש שאלה זו מצדה אג הרצונלם לעומדום דקסם החתמה א זו
כאמור דמילג המשוד, לעומת הפעיה שלעולה ארימא א יוצים אצמייס.

לעטין זה רפויי אהצבר אג הפסא קמרון, שפן נמה רפיה אג "לפוס" המצולג אמילג רפוס,
לפון מופעיס אפיון מפני פשימה דחיקר. דיישם אצטיל, נראה כי במקרה זה אפ אם ימצא
כי יש אג הוצרה, היקף ההוצרה צריך להיות דסטנדרט נמה זמר שכן הפעיה לגיוולר
היו קשה-ראוי לאפשר שימוש סמדתן א סטנדרטים משלים ~~מאחר~~ מאחרלג יזר, או א
מצים אחרים-אפ באמת יעמד דמילג השימוש החדן למטה אימוד אצמייס. אף שימוש
דקסס ליציה סת-לו הפצה שונה אף כן ראוי אהצטרך הוצרה. ✓

7. כצג יש לדדוק-מפן (הצבילג המוצנע להפירו) (כמישה והימה יפחה):
א מפרט אג הצבילג המוצנע. דהקשר זה נפצוג לכא הוצרה-שכן מלקס
רמז קודע למטה. כמו כן נפצוג לכא הפסוס האמעי וההוצרה-המשה אחר יקני
היה מענין לפוסם אג המדתן כסיפור-אף לא נראה דמדתן כפוסוס ראמעי
(פסא קמרון)- וצג ~~מפני~~ והפצה היכולה לזו אצגיי הפוסוס ראשש וכן יכולה

ההפצה-קטל הרעיון של יואל גאלוב. (מ ק, אשל) הרעיון ה"ל, (פגעה א כלל הפגוע הפונדל.)

קונסול אכסויה הרעיון של גאלוב לרעיון מוסה'ל-לפי' זמ' לפ' שכן כלל ההפוגה
לפגוג ולממ. אלו כלוליה של גאלוב לרעיון (ולא דלוי) אם עם למחול עליו למחול
לדבס' צייה נקד' כי היה ויגה מכלל על הפגל ולממ-דמקה צה-ניג
לממ כי צ' מכוני רעיון מ' לרעיון א' ילדיו רחמי' פגעה ין מכונין של גאלוב
שמו' הצייה וכן מכונין שגעה קד' שיעו-לכן הוכנסו ~~ל~~ סצ'גה נוסגה.

לכדי השם-הפוג' כי הכולל למחול למומו הפוח' דולדו' של גאלוב קדימה ב
למחול על הפגוג ולמחול, כי זה אל' יג' פגוע מכוני ציון למ כל, מה זס שר' מממ
מממ אל' צ' יפוי השם צה-דבס' קמיון נקד' כי היוצ' כלליו שמו' ופג' דה'ר'
ובמחול המתקבלים-למ ציון ב' הרעיון שמו' צ' סמו' למחול ואל' זה אל' הפג' ק'
ק' ומחול ציון למ מל' לא יספ' ק' הפגל. כמו כן הנו' של רעיון מכונין רג'
מכונין ומממ שמו' מ' אל' לוי.

8. למחול הפגוג-ס' זהו למחול קד' מהו הפגוג דבס' אלממ' קד' כי דב' לרעיון הפגוג על המגד' לממ כי למחול הייה גישה ליצירה, ויש צמיון מהו' גישה ליצירה-אין ספ' למחול שכן מממ דמממ למממ דמממ.

הצמיון המממ-רעיון למחול כי ניאל מח' מהו' ממממ המגד', כולם השגה
המממ ולמ המממ. כולם יש גישה צמיון המממ יורג'. כמו כן-מממ זה צמיון
יואד ומממ כי המממ למממ מממ-מממ המ מממ דמממ כלל' למממ
צמיון זה צמיון אלממ' ממממ מממ ד' כולם כי המממ הממ המממ
למממ למ' לממ' המממ, ככל המממ, אל המממ כי הייה הפגוג (אלמ' המממ-
המממ אל צמיון המממ. למממ ים למממ אל המממ דמממ מממ). כמו כן-המממ לממ
יורה למממ המממ אל למממ-לממ אל המ מממ ממ המממ, מממ יורה למממ כי
מממ דמממ ממממ ממממ, אלמממ' למממ ומממ יורה למממ למממ למממ אל
למממ אל מממ ממממ ממממ. למממ מוסמ' סצ'גה נקד' אל מ' צמיון.

9. למממ זה-לממ הממממ ממממ למממ יפוי דמממ ישגה לממממ
למממ הממממ: הממממ למממ מממ לממממ ממממ המממ המממ למממ
למממ ומממ. כמו כן, מממ ומממ הממממ למממ למממ למממ-למממ ומממ
למממ ממממ למממ ממממ למממ למממ ממממ למממ למממ ומממ
צמיון זה יורה למממ לממממ מממ ומממ ממממ ממממ למממ למממ ומממ
כיוון שהם המממ אל מממ למממ מממ, והייה למממ למממ למממ למממ למממ

מממ
מממ
מממ

הם יבואו למנוח אלא ההפך. לטען זה בונה נאמן שירג, ודקדוקים צומים לאלה גרה לפי
אתוילג דהפדה כיוון שלא נמצא אומה. זו אחיילג עקיה גרמנה. האוי לצמן דהקסה זה
אל כס' ממ' דו קרע כ' מ' שמחה ארצה ייאלד אמר עקל (זהם למנוח, שמוגל
קדצוק). יואק יהיג מר ישיג דסרט.

דפסומה- (הרבה הוא של יואק, שכן אמר ורנה לא היו מצורפים, לכן אין להם אחיו-
דיום לקיבוצ פומדי דטלוויזיה ובלג ההפדה. יש לחון הסא אל סרט החגונה הקדונו
ד צורה פומדי- אל הוא הוקין דחגונה עצמה נמן לאווג עז דנה הרבה של
דיבוצ פומדי, לעומת בלא אל זה היקלים" של החגונה שמקן לחוס המשמח
(תנצלות-אן פה דיבוצ פומדי, זכא שכן בארץ הפסקה ממשה קצ סאומטיס.
אלפ הקדו, המטה של היבוצ והמקל דו דגלה היצירה. ✓

10. נאנו ביסוס גביטאו של צד נפוי און היעילוג המפורסמו, וקחן היום יש סינים והנה
יואק, אמר ורנה.

התוק קודם מה סינים אפשריים, דהקלה זה ארון דשימוש הזמן:

א' להקדם ל שימוש הזמן יש להוכיח אל אתג הנטלה הקדושה קדוק:

דיקור-, לימוד עצמי, מחקר, סדרה ונמצא למנוח, וקנול, ויורח השיה. יש
לחננה שהשימוש נעשה באופן הזמן.

מטרה: זאלו לחננון ע' מלך דדיקור- באש דפס' גרע הוספה ל עז השטרה להפודה.

המקרה זה, נראה שהשימוש הוא דברצויה, והמטרה הו לקדך אל עזרע המלכה ואלו

לדעקר דיקור בלוג. היקורה הו כל העמדה של היצירה דקונטקס חזש שטאר
אוגה באופן מפתע-לא רק דיקור שגלה.

המטרה לא מספיקה- יש להוניה שימוש הזמן:

שימוש הזמן- רפסיה דפס' זלע אומרה אל מחון הרצילה ממורה, למחיל מה

מקמי משנה: אל מטרו ואלפיו של שימוש הרגלע- שימוש מסחמי לעומת שונו

מכתיב-דהקסי זה יש זמר היעילוג דסרט החגונה אך אל דפסומה שאלו מסחמי.

כמו כן יש לחון יצירתה ונחמה למקרה, וקספוטמטיקול לעומת היעילה

לעשה קול. במקרה זה- נראה שהיה לקספוטמטיקול מסוימה אבל לא משמעותי

מפני.

הטעם אדגה הגודל- גמון זמר עקיה עזרע- פנייהפתח וגם אל סדולה

שטרם הרפסומה במקרה זה, נחמד דחיון (זה לא עצמה) וזה למפוטמו.

ז. הקל הנטיה- מינוצ כחוגי ואיילוגי- הפסנלמן וקדיציה.

ה'ש"ק לפנינו - יצאנו ומצאנו הריגה השייכת להפוזן עלמסר והתמנה, כיון שהשייח אינו מסתיר
 והפרוצדורה ראויה (לא כמו בפסד דדע כו הסתירה לא הייתה חייבת אלא בדיקתו/לפי
 שיש משנה בדעתו כצ"ל, פה נראה של קשר עם המזדמן). לגבי הפרסומות - כיון
 שזה מסתיר לא אמצעיות ההלכה - פסד מפעל רבים. המסתירה מוהיבה את השייח

ההפוזן. ע"ה הפירג הפי. המוסדיה (והפ"ל פ"ד י"א) ואוסר "ואי שלא סנו אלוין - מורכב את השייח
 סיכום טענות האנה אפשרות: זיהוי צורה לא ראוי אהנה - הוכח שהיא ראוי אהנה

2. ציוד עצמאי - כיוון שיש עשה לא נמך אקדע שהצורה
 עצמאי בטוב לפסד אמת.
3. העתקה מקור שיש - אמת התקנים אמת אבול עב
 לא יבול אהמשד לקדו שיש.
4. העצד צמיון מהותן חלק מהותי - נראה לעצמה העתקה של
 (התקנים קאלק מדור).
5. הוכח את התקנים (מט התמנה).

טענת ההנהגה הנכספת מט אהיה שמעדה דדעיונה אנה כפי שזינתי אי נראה שזה לא
 (ורעיון אלא הביטוי, אם הם היו עושים מט עם מקדום שיש של עקום לזה היה רציון
 לא הייה ט הפסדה. כיון שהיה להם עשה היה איהם אשנה - פסד אמתור.
 37

ק. אפשרות התביעה של אמת ורעה:
 יש לעזור שיה אנה אולגו ספר בחילה שנעשה ע"ט.

מתנה יש אשאו הפוס הציורה-מט והתמנה-ראון אהנה. התקנה זה חוט לעלו והנה
 כי הציורה מועדק מקור שיש-אז דא אנה הפירה הפו לפי ד"י ואי ואלו
 לפי אמת ורעה, שהעטקו אנה הביטוי מהמזדמן.
 חנוס-יו"ט יאד אטען ס רחא ענה מקצת של סז שטל מפרט (אני מטה שזה קטע
 שנים ~~ש~~ שצרכים דצורה מסוימת) - אז כמו דפסד וטמן יש קדוה דדקה שיה
 ענה וסיה אנה הקטע. במידה אקלון צ שנהג כמו שכן-אז זה לא יוצא
 אטען שנקח אנה טענה זו לא הוצאה דפסד מפעל רבים כיון שנקחה אנה הציורה
 ואם יש צדקה לדבר הוא דנקחה זה העצמה והיה לא אנה הציורה.

יש לדבר אנה היו שנים כבול הוצייה. מאמנה: דפסד מפעל רבים (עצמה בתנה
 כו. כיון שיש ל"י היו של יאד-אז און למטה ורעה מנה אהקנה כמו שזינתי
 ע (1) קדע ש"ז דהנהגה של שיה אהיה של העמון - כמו שמען התחיל -
 החו כול צ"י ק"ק יש להשיחם אמתן (פסד) אמת ורעה אנה עש"י.

זו אגה-יצירה יש אסווא קהקשה צה "כצורה צמחית", דחוייה הקידוש ממגמה כצורה
הסרט מוקט, הפוא לא אזעזי. (לא חוקה שזה יהיה על הסרט).

הצגילי שתופסו במקרה זה רק ככלה ה(הצצה לצדדי, לכלה הדיבור הפותח וכן,
ככל הנראה לכלה העידוד-אם נעזר, הסרט אחרת לצורך הפסימט.

בנוסף-הצגלה המסוימת אפורת והצגה אשמתה נפשו-ואילו כאחר ככולה לא אצדילת, רק
שם אם יאוד התרגם אג אומר ונענה על העצרת ככלה היו ציחים דסט-אג הצגילי

המוסרילי לא נמן אהעדר, נמן אולי. אקרא כמד מחילת על הפשיעה דהן (אני מניחה
שם אומר ונענה היו ממתים אור הציולג הם לא היו אודעוים). מתאמת צניסו אצנוק שמש?

כדי להוכיח הפסיה יש להראות אישה + צמחין: היתה איזאם אישה והוא לא חסיל
דדר על הסרט המקורי רק לשכל הריאה יש צמחין מהתו.

סייגים והפגנה-לא להוכיח שמש פוזן יש להראות את התמחיל. נענה שול אחר
מתן לא מתנייתו בענין. לכן התמחה היא מסתתרת, פוסק-טמו שמתחלל הפסיה לא

איפכרו זהוהנה מתמחה (הביקורת, שכן התמחה היתה פוסק ואילו העצרת בקולת.
אם אין צורך לצדן דשמוש הפוזן. שהווא שמוש מסתתרי, אצדפה פרי צמחין, אין

אנפספורמטיבילי ולכן אין שמש הפוזן.
לא כן אענה הפגנה היתעקרה דילר גום אהילג-התבססר על מקור אחר מוזן.

לצדי הכימוי של הסרט-מאד לא רק צלום אלא כיים אג הרהעמחיה, רק נמן אשאל להיה
או מקורילג-אולם בשא התריל של ממתיע הצנזורה לאו נראה שיום אהיעצר דלענהו.

הרעיון אטל אלו היה של נענה-ולמחילג שאחורה זו קאון מרובת הוא לא אצמחיל
ואד. שמש ישונו!

Ⓢ אופטימילג התבססה של חז מצה:

קהקשה צה יש אצדן דסיומי מסתרי אצנה עין.

מסתתרת ^{מיו}הרעם "מצה" לא רעום-אבל הוא מורה הטיק, ט אחר יוצר שמתה הוא רע
מכובדים, רעם מצוהה צמח. דפן סיומי המסתרי יש הפנה / שמש מסתרי מופת
הטיק צמח שמש או (לשומע - דחויסם אקהסרה יש התימסם אצקפה שזה של
מער הטיק. הוצעה שנתנה רפן - אפוס טצמ - שמוש ייחודי קטם בטובין מוזילג
הוצר.

מחילה אצדן קשאה ממש טובין מוזילג העצרה: קפפ (המצפר צמחמה הרהערה,
אולם קפפ טוטו השי קיינים מרחיקה יג הרהערה 'משפ מסתתרי'
(מתכה נוספת)

אם אלהים לא התקף לשיטתם הריסתם, כאשר ~~היה~~ הנחמה היא התחבול, מסתובב
כן יש גם אפרים אל הנפש (המסודר).

כאשר יפתחו האם ניתן לתפוס את אלה שש מסתובב רש מכפלים וחלוק
פסוק? מצב אחר, לפי זה חלוק כלבו, מצב לני-אפרים מזה מפתח אחר.

כפסוק דמלוק, שנתן ונמצא כי מצב זה באותו הצדק לאור ההתחבול.
ע' ו' (ע) מתיישב אסותן שיש בו פני אלהים - אחר מתיישב אלהים אף "אשר"
(מצב) ו"אשר" חשוד למצב זה קדש עם הנפש "מזה" ^{כאמ"כ - משכב הכבוד} ^{מזני יפתי אע"פ}
עם זאת חשוד אסותן ט' הפס "מזה" הפסוק עם תיאורו אסותן ירלב הפסוק
אסותן י"א ממשותף משני אף מסתובב פסוק פנייה-משנה אף השימוש,
אסותן והפסוק הפרטים של הסימן, האמצעים שהפסוק דבר קדש עם קדש
(הצרכים) הסימן ותקין הסימן ע' מתחבבים.

מזה פסוק, נרשם כסימן רק קיומו עם הנחמה מזה-היותו (אצל דוד) קיימן
לא פסוק כמו "מזה" והעובדה שיש גם גיאור למשגמשג דוד רבנו
לפי זה ניתן אחר של שימוש זה קדש באופן ישר עם הנחמה-האם התחבול
"מזה אסותן" עם משה? (יחד עם זאת יש לכלול את ההצדקה) דבר משה
השימוש מתיישב אף התיאור, כמו גם "ד' אסותן" - אע"פ שזוהי אף לשימוש
דבר דסימן אחר לא יזכור היתה

אזעק אלה "אסותן" - מאב זורח חשוד לראש קדש עם רש מזה
כדי לתכנס את הפסוק יש צורך זהותה מיינסין דרמיון משה
אזעק כי ארש מזה יש מונסין (זה מתיישב משה למה) אצד ההצדקה -
יש אפוא דמיון (המשלש):

1. מזהן התיאור והצדקה - הפרטים נעשה באמצעותם אף אסותן אף הפסוק.
2. מזהן סוף הסודר והחלוקה - כאשר עם ^{מזה} מסתובב אחר.
3. מזהן הפסוק-היותו אף התיאור מזה דוקא מזה "אשר" מזה
לפסוק אף הפסוק התיאור אף מזה כן, אסותן אסותן אסותן אף
(התיאור מזה - אחר למה אף אחר).

יחד עם זאת ניתן אף פסוק התיאור - העובדה שיש מתיישב אף אסותן
אפוא דבר אף דמיון הפרטים התיאור מזה אף מזה דמיון
אסותן אף אסותן אף אסותן.

יש אף קדש דין הפסוקים לפסוק אף אסותן אף אסותן אף אסותן
המשלש דמיון התיאור

לאלף 2 :

הטענה שמעלים החוקרים צומה אלנה שהולכה בתם אנכיל יורחים אירוע סגור .
 דהם אין הענה וקם זאג אלע חאום לתם מחשבים אהריוס, סמל הרהורג
 לבא מהוה תהיל מספך רבי אהמיסך והלהיל קחם אזי צוקר קב יורחים .
 ההינה הא שדוקא ההעלה שמבצע קחום גורמה להיפגמו העל .
 גיוצוי ספוט לען זה קרה העקלה ההחורג שמעוצב העשף בעלוג, כאמיה
 העל האפנה-העגשה מציחה אודע יציהילי אהקרה אהג הרהרעה כיוון למחוד
 קחום ציני העל טרפום ואפנול-לא נהן היה להנן על אהרז מסוים כי העלעה
 האפנה הינה קרה מאוד, וההסתכל על הטרפום דחום זה מחוד משמעותי
 כיון על מצב אופנה מסתנה על חכרו נוצר שישנה שיקדה על סוף העל,
 אדוקא העוצבה שמצבים מודעים להערה האפניו יוצרת רצון אההחשה להחברה
 אמצא "תוציל" אל קרעיונל- מסוימים אלע דשימש דדום שונים ארצון יוצר טרפום
 חרשים מיה י"פ. בחובה אהרה דענין חבשני בחינה-למשל נעלי אסס נהן
 אהשם סוף און מודים וכף אהנן אל רכילי. אכל כשמחוד העצוק של חבשני
 אל נהן אמצא חרשנול ער כבי מרזא ואל לא חווי אהנן על קב .
 קנול-הערה אל דחם ינאה אהרעל למערה העקרה - סקלה הערה אהרז על אדעים מי
 הערמל הערנה ומח הערה, ומי שמענין דאקקעסדילי יקנה דוקא מהחקרו.
 קב נהן אנה לעשייה האופנה, בעל העבור, מחוסס על סוג אחר של חרמ
 העצון אהיל חרשני אהרז צוק-וקר אל נדשים אהנה של כביה יורחים.
 על נול- אירוע העבור אינו מוזן ני ^{העל} חמש הערמנה. על זאג, לעל
 אירועי העבור כ מוזן, נקב אהרם כול לאירועי העבור. (Teleevent)
 העל האופנה-הנה אכן אהרז הערמנה, העצונל זיהה, אנה שרתי קנול
 הולא ענין ה^{מוח}, השימ העסרה, למוסל עקב טכל. מי שמצא לעסס מניסין
 כעל מוח קבשני אהרז טרפום- יצנה אהרז אלצמו מוסר בחנה לעלה
 מוסר על העצורים שוקר. אהרז העל האופנה הערמנה יכולה לעלה סלול
 עק על דיוד, ואפלו העל קטמו. כלה אהרז מוסר, יאר ממשלונל מוכר, כי
 (הן מחלה על איכל אהרז אהרז).
 העל הערמנה קינה ק אנה שמחילונל הערה האופנה ולו הערה,
 אלו העל שכלו אהרז סכומים, נוספים דכור ה^{מוח} שוועל אהרז.
 קב-הנהר ז' רעל דהרמנה העל, אולס דאמצא סימני מסחה

והחילוק של $20 + \textcircled{4}$ קניי' (הגדר')
 והחילוק של החשבונה, כל מ' שלביו והקווי חיבורים וסכומם,
 משהוא.

המשקל של אלה 1:

לאדם חסד והיגיון חסדו כי הם היו קרובים של אלו חסדו אין קשרים. ✓
 קיימת גם ענין הקווי.

$$\left(\begin{array}{c} \text{קווי} \\ \text{של} \\ \text{אדם} \end{array} \right)$$